

ՎԿՑՑՎԱՆՆԵՐԻ ԲՆԺԽՄԱՆ ՀԱՆԳԵՍ ՀՈԳԵՎՈՐ ՃԵՄՍՐԱՆՈՒՄ

Հունվարի 13-ին, շրեքշաբթի, ժամը 1-ին, Հոգևոր Ճեմարանի հանդիսությանց մեծ դահլիճում, Վեհափառ Հայրապետի բարձր նախագահության տակ, տեղի ունեցավ Հոգևոր Ճեմարանի 1958—1959 ուսումնական տարվա Գ լսարանի չորս շրջանավարտների վկայականների բաշխման հանգեսը: Ներկա էին Գերագույն Հոգևոր Խորհրդի անդամներ, Մայր Աթոռի միաբանությունը, Հոգևոր Ճեմարանի դասախոսական կազմը և վանքի պաշտոնեությունը: Այստեղ էին նաև Վրաստանի հայոց առաջնորդ գերաշնորհ Տ. Կոմիտաս եպիսկոպոս Տեր-Ստեփանյանը և Մոսկվայի հայոց հոգևոր հովիվ հոգեշնորհ Տ. Պարգե վարդապետ Գևորգյանը:

Հանդեսը սկսվեց «Որք զարդարեցին» շարականով, որից հետո, հանդիսավոր իրադրության մեջ, իր բովանդակալից «հուակ բանք»-ով հանդես եկավ վերատեսուչ գերաշնորհ Տ. Հայկազուն եպիսկոպոս Աբրահամյանը:

«Վեհափառ Տեր, սրբազան և հոգեշնորհ հայրեր և սիրելի՛ ներկաներ.

Այս հանդիսավոր պահուն, որքան իմաստալից են Մատթեոսի Ավետարանի սա խոսքերը. «Հունձք բազում են, և մշակք սակաւ. արդ, աղաչեցէք զտէր հնձոց, զի հանցէ

մշակս ի հունձս իւր»: Այսպանորեն ըսված այս խոսքը կուղղվի Ավետարանի ճշմարիտ քարոզիչներուն, որոնց պետքը այնքան զգալի էր այդ օրերուն: Ըշմարիտ չէ՝ արդյոք այս խոսքը՝ մեր օրերու համար ալ, երբ աշխարհի ամեն կողմը տարածված հայ հավատավոր ժողովուրդը կարիքը ունի իրական արժանավոր մշակներու:

Հայաստանյայց եկեղեցին, որ գրեթե երկու հազար տարիներու հոգևոր կազմակերպություն մըն է, հակառակ իր այնքան տագնապալից օրերուն, անսայթաք քայլած է միշտ հայ ժողովուրդին հետ, երբեմն ցնցոտիներ հագած, մերթ վայելուչ պատմուճաններ, սակայն երբեք չէ կորսնցուցած իր հոգեկան բլուրեղ մաքրությունը, շնորհիվ այն մշակներուն, որոնք իմաստուն կերպով գիտցած են իրենց ժամանակին «տալ զկայսերն կայսեր և զԱստուծոյն՝ Աստուծոյ»: Պատիվ և փառք բոլոր այդ անմահ հոգիներուն, որոնք առաջնորդեցին հայ ժողովուրդը «առ ջուրս հանգստեան»:

Ուրախության և գոհունակության պահ է մեզ համար: Մեր առջև կեցած են ահա Հոգևոր Ճեմարանեն չորս շրջանավարտներ, դրած իրենց ձեռքը մաճին վրա: Այս չորս ուսանողները մարմնական սնունդ, հոգևոր

կրթություն, լույս և հավատք ստացան այս սուրբ հաստատության մեջ և անոնց հոգին, օրերու հետ միասին, լեցվեցավ լույսովը այն մաքուր կանթեղին, որուն ձեթը, ինչպես կըսեն շատ գեղեցիկ կերպով մեր անմահ բանաստեղծը Թումանյան, հայ ժողովուրդին արցունքն է:

Հայ ժողովուրդի արցունքով լուսավորված այս հոգիները ունին գերագույն պարտք մը դեպի այդ ժողովուրդը, այն է՝ հատուցանել ինչ որ ստացան անկե, «ընդ միոյ երեսուն, ընդ միոյ վաթսուն և ընդ միոյ հարիւր»:

Երջանիկ պիտի ըլլանք ամենքս ալ, երբ դուք լավագույն կերպով գիտնաք արժանավորել զանոնք: Հետեցե՛ք մեր նախնի եռամեծ վարդապետներու մեծ հոգիներուն, ունեցե՛ք անոնց մաքուր և անսասան հավատքը, սիրեցե՛ք մեր ժողովուրդը և Հայրենիքը, և դուք արդեն վարձատրված կըլլաք թե՛ Աստուծոյն և թե՛ հայ ժողովուրդին: Ապրեցե՛ք մաքուր, կրոնավորի մը վայել կյանքով, զամվեցե՛ք ձեր աշխատանքի սեղաններուն, և թող երբեք չմարի ձեր մեջ ուսանիլու և ուսուցանիլու սերը:

ՀՈԳԵՎՈՐ ԶԵՄԱՐԱՆԻ ՇՐՋԱՆԱՎԱՐՏՆԵՐԸ ՎԵՐԱՏԵՍՈՒ ԷՆՏ

Իմ սիրիկի՝ ուսանողներ, դուք, որ կարժանանաք այս վկայականին, այն թող չլացնեն ձեզ. այդ պաշտոնական թուղթ մըն է լուկ Այն կոշումը, որուն դուք արժանացած եք, մեծագույն վկայականն է ծառայության մեր հավատավոր ժողովուրդին, որ կսպասե ձեր յուրաքանչյուրի հոգիին մեջ տեսնել իսկական և քաջ հովիվը, որ կղեն իր անձը իր հոտին վրա:

Երջանիկ կզգամ ես ինքս, թերևս ամենեն ավելի, երբ իմ վերատեսչության օրով դուք կստանաք ձեր վկայականները: Բայց որքա՛ն

Այս հանդիսավոր առիթով իմ, ինչպես նաև Հոգևոր Ճեմարանի ուսուցչական կազմի և ամբողջ ուսանողության կողմեն, կշնորհավորեմ ձեզ, ձեր այս շատ երջանիկ պահուն: Կմաղթեմ, որ դուք ըլլաք «մշակք առանց ամօթոյ», շնորհաբեր երբեք ձեր կյանքին միջ հայության Սրբություն Սրբոց Ս. Էջմիածինը, անոր նրանաշնորհ Գահակալները և մանավանդ մեր և ձեր թանկագին Հայրը՝ Վահագաւ Հայրապետը, որուն ունչին և շունչին տակ դուք հասակ առիք և ուռճացաք: Ձեր ամենեն դժվար պահերուն լսեցեք ձեր խղճի ձայնը, ան ձեզ երբեք պիտի չխաբէ:

Աստվածային օրհնությունը և հովանին թող ձեր վրա ըլլան, ամեն»:

Գերագույն Հոգևոր Խորհրդի անունից շրջանավարտներին շնորհավորում և խրատակալ խոսք է ասում պր. Ա. Աղաջանյանը:

Ապա կատարվեց վկայականների բաշխումը: Բարեշնորհ Սանդրո սարկավազ Բեհբուջյանցը, Կարապետ սարկավազ Բենլիյանը, Ժիրայր սարկավազ Զեբեճյանը և ուրաակիր Յուլա Աղաջանյանը, դահլիճում հավաքվածների ծափերի տակ, Վեհափառ Հայրապետի ձեռքից աջահամբույրով ստացան ժապավենով փաթաթված իրենց վկայականները: Վեհափառ Հայրապետը վկայականների հետ յուրաքանչյուր շրջանավարտի նվիրեց նաև ձեռքի ժամացույց, իսկ վերատեսուչը՝ մեկական զրաբար Աստվածաշունչ:

Այնուհետև, հուզված և խանդավառ մթնոլորտում, խոսք առին չորս շրջանավարտները, որոնք նախ իրենց շնորհակալությունը և երախտագիտությունը հայտնեցին Հոգևոր ձեմարանի վերատեսուչին և դասախոսական կազմին:

Նրանք իրենց շնորհակալության հատուկ խոսքն ուղղեցին մանավանդ իրենց հոգեվոր Հոր՝ Վեհափառ Հայրապետին և իրենց ուխտը վերանորոգեցին, ուխտ հավատարմություն և անպայմանավոր հնազանդություն:

Ապա խոսք առավ Վեհափառ Հայրապետը:

«Այսօրվա հանդիսությունը բացառիկ տեղ մը կգրավե անշուշտ մեր աշխատանքի այս չորս տարիներու ընթացքին մեջ, վստեղի առաջին անգամն է, որ Մեր օրով Մայր Աթոռի Հոգևոր ձեմարանը իր շրջանավարտները կունենա: Մեր բոլորիս հոգիները ուրախությամբ և փառք հույսերով լեցված են այս պահու: Կխորհիմք, թե նախ պարտինք շնորհավորել ձեմարանի վերատեսուչ Հայկազուն սրբազան եղբայրը Մեր, իրեն և ամբողջ դասախոսական կազմին ուղղելով Մեր շնորհակալության խոսքը՝ իրենց տարած անխնայ ու բոլորանվիր աշխատանքին համար, աշխատանք, որով անոնք նշմարիտ հավատով և առաքինությամբ կկերտեն մեր ուսանողներու հոգիները, գիտությամբ կլուսավորեն անոնց միտքը և իրավ հայրենասիրությամբ կշեմացնեն անոնց սրտերը:

Սիրելի՛ շրջանավարտներ, ավարտեցիք ուսմանց վեցամյա ընթացքը մեր Հոգևոր ձեմարանին, սակայն իրականության մեջ դուք կգտնվիք ոչ թե աշխատանքի մը վախճանին, այլ, ընդհակառակը, նշմարիտ մեր աշխատանքի նախապարհի սեմին: Վեց տարիներու աշտեղ մեր ստացած ուսումը, մեր ստացած դաստիարակությունը, մեր ապրումները և ներշնչումները ուրիշ բան չեն եղած, եթե ոչ արքեպեղ մեր մեջ հոգևոր կյանքին նվիրվելու ներքին զգացումը, ձգտումը և կամեցողությունը: Եթե իրոք ունիք նվիրումի այդ ներքին ապրումը, մեր ազատ կամքով և խոր անկեղծությամբ, այդ կնշանակե, որ մեր հոգիներուն մեջ բյուրեղացած է արդեն հոգևոր կոչումը: Մեր Եկեղեցին, Ս. Էջմիածինը, մանավանդ մեր օրերուն, կարիք ունի կոչումի տեր մարդոց, որոնք, հոգևոր սեմը հագած, ծանր բայց փառք լուծը տանին անտրտունը և առանց սակարկելու, նշմարիտ նվիրումով:

Մեր՝ հոգևորականներու մեջ երբեք պետք չէ խոսիլ փառասիրությունը, անհատական շահերը, եսասիրական կիրքերը կամ արծարսիրությունը: Այլապես պիտի ըլլայինք բախտախնդիրներ և խոսքի վաճառականներ՝ արժանի մեր ժողովուրդի արհամարհանքին: Այսպիսի հոգևորականներ ավելի վնաս կպատճառեն Եկեղեցիին և մեր ժողովուրդին, քան թե արտաքին օտար մեր հակառակորդները: Եթե այսօր մեր ամբողջ հոգևորականությունը կանգնած ըլլար իր կոչման հոգեվոր-բարոյական և հայրենասիրական զգացումներու բարձունքին վրա, պիտի խնայվեր մեր Եկեղեցիին ազգակործան ու եկեղեցափառ այն տագնապը, որ ստեղծվեցավ հայ Սփյուռքի մեջ որոշ տեղեր:

Տեսնելով անդունդը, որ կզլորվի ուղեկորույսները, սիրելի՛ երիտասարդներ, ուղեցե՛ք մեր հայացքը դեպի Ս. Էջմիածին և անգամ մը ևս ուխտեցե՛ք մնալ հավատարիմ մեր ուխտին՝ անձնուրացությամբ ծառայելու մեր Ս. Եկեղեցիին, հայ ժողովուրդին և մեր վերածնած Մայր Հայրենիքին:

Գիտե՛նք, բազում դժվարություններ կան մեր առաջ, հոգևոր ապարեկին մեջ: Բայց ո՛ր չկան դժվարություններ: Զմարիտ նկարագիրներ դժվարությանց առաջ առավել

կամրանան, առավել կբյուրեղանան, առավել կբոցավառվին, առավել բոխի՜ք կառնեն: Արտասահմանի մեջ սկիզբ առած տագնապը և Ս. էջմիածնի դեմ բշտամական արարքները բող առավել զորացնեն և առավել գոտեպրնդեն ձեզ, ձեր առաքելության ուղիղ ճանապարհի վրա:

Այո, դժվար է հայ հոգևորական ըլլալը: Բայց դժվար է նաև հայ ըլլալը: Ի՞նչ այս դժվարությունները տեղ մը իրար կհանդիպին ու կնույնանան: Այդ մեր հպարտությունն է:

Հոգևոր որդի՛ք Մեր սիրելի, կհամբուրենք ձեր հակառակները և կօրհնենք զձեզ: Շնորհք ընդ ձեզ»:

Հանդեսի երկրորդ բաժնում գործադրվեց գեղարվեստական ծրագիրը:

Հոգևոր ճեմարանի շրջանավարտ ուսանողների վկայականների բաշխման հանդեսը վերջացավ Տերունական աղոթքով և Վեհափառ Հայրապետի «Պահպանիչ»-ով:

